

[Lis Groes.]

Endvidere anmodede folketingsmand Per Møller i skrivelse af 21. d. m. om orlov fra den 1. november d. å. på grund af udsendelse i offentligt hverv, og den 22. d. m. meddelte det høje ting den ønskede orlov og vedtog at indkalde stedfortræderen. På den af indenrigsministeriet i medfør af valglovens § 50 udarbejdede liste findes som første stedfortræder for partiet venstre i Randers amtskreds opført gårdejer Knud Erik Særkjær, der i skrivelse af 24. d. m. har meddelt, at han er villig til midlertidigt at tage sæde i folketinget i anledning af den nævnte lov.

Efter også i dette tilfælde at have gennemgået stedfortræderlisten og de øvrige dokumenter indstiller udvalget til valgsprøvelse enstemmigt, at gårdejer Knud Erik Særkjær godkendes som midlertidigt medlem af folketinget fra den 1. november d. å. at regne.

Hermed sluttede forhandlingen.

Udvalgets indstilling om godkendelse af næstformand Robert Sørensen som midlertidigt medlem af folketinget fra den 2. november d. å. vedtoges enstemmigt med 116 stemmer.

Udvalgets indstilling om godkendelse af gårdejer Knud Erik Særkjær som midlertidigt medlem af folketinget fra den 1. november d. å. vedtoges enstemmigt med 117 stemmer.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Haunstrup Clemmensen* til socialministeren:

„Finder ministeren alle de afgørelser rimelige, som træffes i henhold til § 24, stk. 2, i lov om erstatning til besættelsestidens ofre?“

Haunstrup Clemmensen: Det må være folketingets og regeringens opgave opmærksomt at følge, om gældende lovbestemmelser og disses fortolkning virker rimeligt og retfærdigt, og en sådan generel forpligtelse må være særlig stor over for borgere, der

under Danmarks besættelse blev sendt i nazistiske koncentrationslejre. Dette gælder selvsagt også borgere, der blev sendt derned, allerede fordi de som danske tjenestemænd gjorde deres pligt, og fik helbredet ødelagt som følge af de uhyrligheder, de i virkeligheden var ude for.

I henhold til lov om erstatning til besættelsestidens ofre kan der bl. a. til disse borgere ydes invaliditetserstatninger, og hovedreglen er, at der udbetales et engangsbeløb — i øvrigt skattefrit — hvis invaliditeten anslås til at være under 25 pct., medens en højere invaliditetsgrad berettiger til månedlige skattepligtige ydelser. Jeg tror for det første, man må gøre sig klart, at det ikke mindst over for de mange alvorlige psykiske sygdomme, der her er tale om, må være meget svært at afgøre, nøjagtig hvilken procent af invaliditetserstatning der er berettiget, og jeg føler mig ikke helt overbevist om, at alle de pågældende afgørelser er truffet på nøjagtigt og ensartet grundlag. Jeg tror, man i Norge her har truffet langt mere ensartede afgørelser. Men når dertil så kommer, at disse procenter har en overordentlig stor betydning for den enkelte sags udfald, tror jeg, der er grund til at være ganske særlig opmærksom derpå.

I henhold til lovens § 24, stk. 2, er det således, at ydelserne som hovedregel falder væk over for tjenestemænd, der går på pension. I sig selv virker denne bestemmelse overordentlig hårdt, når man tillader, at de pågældende i aktiv tjeneste ud over deres løn oppebærer en månedlig invaliditetserstatning, og derefter, når de går ned på en lavere indtægt, pensionsindtægten, fuldstændig stryger den invaliditetserstatning, de ellers hidtil har oppebåret. Virkningerne forekommer mig så meget desto hårdere, når man tager i betragtning, at adskillige af disse borgere må pensioneres tidligere, end lovens regler i øvrigt gør det til et krav, fordi deres sygdom gør dette nødvendigt.

Jeg tror derfor, man skal gøre sig klart, at der allerede af den grund opstår problemer i denne lovgivning. Men problemerne bliver større, når man erkender, at adskillige af disse alvorlige psykiske lidelser først rigtig kan konstateres og bedømmes kort tid før de pågældende skal pensioneres. Resultatet bliver derfor, at de, der skal have